

देहि मे ददामि ते नि मे धेहि नि ते दधे ।

निहारं च हरासि मे निहारं निहराणि ते स्वाहा ॥५०॥

का° [५. ६. ३८.] देहि मऽइति जुहोतीति । इन्द्रो वदति । हे यजमान त्वं मे मक्षमिन्द्राय देहि । हविः प्रथमं प्रयह । ते तुभ्यं यजमानाय ददामि । अपेक्षितं पश्चात्प्रयहामि । एवं प्रथमपादोक्त एवार्थो द्वितीयपादेनादरार्थं पुनरुच्यते । मे मक्षमिन्द्राय निधेहि प्रथमं त्वं हविर्नितरां संपादय ते तुभ्यं यजमानाय निदधे अपेक्षितं फलं नितरां संपादयामि । एवमिन्द्रवाक्यं श्रुत्वोत्तरार्धेन यजमान आह । नितरां (३१.) ह्रियत इति निहारो मूल्येन क्रेतव्यं पदार्थं व्रूते । निहारं मूल्येन क्रेतव्यवस्तुत्रयं फलं मे मक्षं यजमानाय हरासि प्रयह । लेटोऽडाटावित्याडागमः [पा° ३.४. १४.] । उत्तरो निहारो मूल्यवाची । निहारं मूल्यभूतं हविः ते तुभ्य-
मिन्द्राय निहराणि नितरां समर्पयामि । स्वाहाशब्दो हविर्दानार्थः । पूर्वार्धे पा-
दद्वयेनादरेणेन्द्रेण द्विवारं प्रोक्तमर्थमुत्तरार्धेन यजमानः सम्यगङ्गीकरोतीत्यर्थः ॥५०॥

IX. अक्षन्नमीमदन्त ह्यव प्रिया अधूषत ।

अस्तोषत स्वभानवो विप्रा नविष्ठया मती योजा न्विन्द्र ते हरी ॥५१॥

ऐन्द्रोभ्यां पङ्क्तिभ्यां साकमेधगतपितृयज्ञाख्यकर्मणि आहवनीयोपस्थानम् । य-
स्या अष्टाक्षराः पञ्च पादाः सा पङ्क्तिः । का° [५. १. २१.] यज्ञोपवीतिनः सर्वे नि-
ष्क्रम्योदञ्चोऽक्षन्नमीमदन्तेत्याहवनीयमुपतिष्ठते द्वाभ्यामिति । पितृयज्ञाख्ये कर्मणि
ये पितरः सन्ति तेऽस्माभिर्दत्तं हविःस्वतृपमन्नमक्षन् भक्षितवन्तः । कथमेतदवग-
म्यते । हि यस्मादमीमदन्त ह्यव प्राप्ताः अस्मदीयां भक्तिमवगम्य प्रियाः प्रीतियुक्ताः
सन्तः अधूषत स्वकीयं शिरः कम्पितवन्तः । यद्वा प्रियास्तनून्वाधूषत । किं च
स्वभानवः स्वयं दीप्तियुक्ताः विप्राः मेधाविनः सन्तः नविष्ठया नवतमया मती
मत्या बुद्ध्या युक्ताः अस्तोषत स्तुतिं कृतवन्तः । अहो स्वादन्नं वद्ध दत्तमहो भ-
क्तिरित्याद्यभिधानं स्तुतिः अतो हे इन्द्र नु क्षिप्रं ते तव हरी एतन्नामकौ हरि-
तवर्णावश्चौ योज गमनाय रथे योजय । तवाभीष्टायाः पितृतृतेः संपन्नत्वात्तैः पि-
तृभिः सह त्वया गन्तव्यमित्यर्थः । अक्षन् । अर्देलुडि लुङ्सनोर्धसू इति [पा° २.